

Current Jewish Questions

Gun Control

I. American Law vs. Jewish Law

1. US Constitution 2nd Amendment

http://www.archives.gov/exhibits/charters/bill_of_rights_transcript.html

A well regulated Militia, being necessary to the security of a free State, the right of the people to keep and bear Arms, shall not be infringed.

II. Views of Weapons

2a. M. Shabbat 6:4

Man must not go out with a sword, bow, shield, lance [allah], or spear; and if he does go out, he incurs a sin-offering. R. Eliezer said: they are **ornaments** for him. But the Sages maintain, they are merely **shameful**, for it is said, and they shall beat their swords into plowshares, and their spears into pruning hooks: nation shall not lift up sword against nation, neither shall they learn war any more.

2b. B. Shabbat 63a

R. ELIEZER SAID: THEY ARE ORNAMENTS FOR HIM. It was taught: Said they [the Sages] to R. Eliezer: Since they are ornaments for him, why should they cease in the days of the Messiah? Because they will not be required, he answered, as it is said, nation shall not lift up sword against nation. Yet let them exist merely as ornaments? — Said Abaye. It may be compared to a candle at noon. [Unnecessary and not beautiful]

Now this disagrees with Samuel [the view that they will cease to be in the days of the Messiah]. For Samuel said, This world differs from the Messianic era only in respect to servitude of the exiled, for it is said, For the poor shall never cease out of the land [Deut. 15:11]. This implies that poverty will continue in the Messianic era. Hence the prophets' tidings of a new state of affairs cannot refer to the Messianic era, which will be the same as the present, save in this matter]. This supports R. Hiyya b. Abba, [the Baraita which states that weapons of war will cease to exist in the Messianic age] who said, All the prophets prophesied only for the Messianic age, but as for the world to come, the eye hath not seen, O Lord, beside thee [what he hath prepared for him that waiteth for him].

2. משנה שבת ו משנה ד

לא יצא האיש לא בסייף ולא בקשת ולא בתריס ולא באלה ולא ברומח ואם יצא חייב חטאת רבי אליעזר אומר תכשיטין הן לו וחכמים אומרים אינן אלא לגנאי שנאמר (ישעיה ב') וכתתו חרבותם לאתים וחניתותיהם למזמרות לא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה

תלמוד בבלי שבת סג:א

רבי אליעזר אומר תכשיטין הן לו. תניא, אמרו לו לרבי אליעזר: וכי מאחר דתכשיטין הן לו, מפני מה הן בטלין לימות המשיח? אמר להן: לפי שאינן צריכין, שנאמר + ישעיהו ב+ לא ישא גוי אל גוי חרב - ותהוי לנו בעלמא! - אמר אביי: מידי דהוה אשרגא בטיהרא,

ופליגא דשמואל, דאמר שמואל אין בין העולם הזה לימות המשיח אלא שיעבוד גליות בלבד, שנאמר + דברים טו+ כי לא יחדל אביון מקרב הארץ. מסייע ליה לרבי חייא בר אבא, דאמר רבי חייא בר אבא: כל הנביאים לא נתנבאו אלא לימות המשיח, אבל לעולם הבא - + ישעיהו סד+ עין לא ראתה אלהים זולתך. ואיכא דאמרי, אמרו לו לרבי אליעזר: וכי מאחר דתכשיטין הן לו, מפני מה הן בטלין לימות המשיח? אמר להן: אף לימות המשיח אינן בטלין. היינו דשמואל, ופליגא דרבי חייא בר אבא. אמר ליה אביי לרב דימי, ואמרי לה לרב אויא, ואמרי

<p>Some there are who state: Said they [the Sages] to R. Eliezer: Since they are Ornaments for him, why should they cease in the days of the Messiah? <u>In the days of the Messiah too they shall not cease, he answered.</u> This is Samuel's view, and it disagrees with R. Hiyya b. Abba's. Abaye asked R. Dimi — others state, R. Awia, — others again state, R. Joseph [asked] R. Dimi — and others state, R. Awia whilst others state, Abaye [asked] R. Joseph: <u>What is R. Eliezer's reason for maintaining that they are ornaments for him?</u> — <u>Because it is written, Gird thy sword upon thy thigh, O mighty one, Thy glory and thy majesty</u> [Ps. 64:3]. R. Kahana objected to Mar son of R. Huna: But this refers to the words of the Torah? ['Thy sword' is metaphorical for learning, which is Israel's weapon. It is indicative of the peace-loving spirit of the Rabbis and their exaltation of Torah that they regarded it as axiomatic that such a verse could not be taken literally]. — A verse cannot depart from its plain meaning, he replied [granted that it is metaphorical, yet the Torah would not have been likened to the sword, unless the latter were ornamental]. R. Kahana said: By the time I was eighteen years old I had studied the whole Shas, yet I did not know that a verse cannot depart from its plain meaning until to-day. What does he inform us? — That a man should study and subsequently understand.</p>	<p>לה רב יוסף לרב דימי, ואמרי לה לרב אויא, ואמרי לה אביי לרב יוסף: <u>מאי טעמא דרבי אליעזר דאמר תכשיטין הן לו? דכתיב +תהלים מה+ חגור חרבך על ירך גבור הודך והדרך.</u> אמר ליה רב כהנא למר בריה דרב הונא: האי בדברי תורה כתיב! - אמר ליה: אין מקרא יוצא מידי פשוטו. אמר רב כהנא כד הוינא בר תמני סרי שנין והוה גמירנא ליה לכוליה תלמודא, ולא הוה ידענא דאין מקרא יוצא מידי פשוטו עד השתא מאי קא משמע לן - דליגמר איניש, והדר ליסבר.</p>
---	--

III. Defense

<p>3a. Exodus 22:1-2 1. If a man steals an ox or a sheep, and slaughters it or sells it, he shall restore five oxen for an ox and four sheep for a sheep. 2 If the thief is found breaking in, and he is struck so that he dies, there shall be no guilt for his bloodshed</p> <p>3b. M. Sanhedrin 8:6 [The thief] who burrows his way in is judged on account of its probable outcome. If he broke through and broke a jug, should there be 'blood-guiltiness for him, he must pay [for the jug], but if there is no 'blood-guiltiness for him, he is not liable</p> <p>3c. B. Sanhedrin 72a Rava said: what is the reason for the law of breaking in? Because it is certain that no man is inactive where his property is concerned; therefore this one [the thief] must have reasoned, 'If I go there, he [the owner] will oppose me and prevent me; but if he does I will kill him.' Hence the Torah decreed, 'If he come to slay thee, forestall by slaying him'.</p>	<p>3. שמות כב, א-ב (א) אם במחנתך ימצא הגנב והכה וּמַת אִין לו דְּמִים: (ב) אם זָרְחָה הַשָּׁמֶשׁ עָלָיו דְּמִים לו שְׁלָם שְׁלָם אִם אִין לו וְנִמְכַר בְּגִנְבָתוֹ:</p> <p>משנה סנהדרין ח משנה ו הבא במחנתך נדון על שם סופו היה בא במחנתך ושבר את החבית אם יש לו דמים חייב אם אין לו דמים פטור:</p> <p>תלמוד בבלי סנהדרין עב: א אמר רבא: מאי טעמא דמחנתך - חזקה אין אדם מעמיד עצמו על ממונו. והאי מימר אמר: אי אזילנא - קאי לאפאי ולא שביק לי, ואי קאי לאפאי - קטלינא ליה. והתורה אמרה: אם בא להורגך - השכם להורגו.</p>
---	---

<p>3d. B. Sanhedrin 72b</p> <p>Our Rabbis taught: [If a thief be found breaking up,] and be smitten, — by any man; that he die, — by any death wherewith you can slay him. Now, [the exegesis] 'And be smitten, — by any man' is rightly necessary; for I might think that only the owner may be assumed not to remain passive. Whilst his money is being stolen, but not a stranger: [For it is only because of that assumption that his death is regarded as self-defense. But a stranger might not be assumed (by the thief) actively to interfere; therefore the thief is not likely to slay him, and hence his death at the hands of a stranger is not in self-defense] <u>It is therefore taught that he is regarded as a potential murderer, whom even a stranger may kill [in defense of the owner].</u> But what need of 'that he die', — by any death wherewith you can slay him'; can this not be deduced from a murderer? For it has been taught: He that smote him shall surely be put to death; for he is a murderer. I only know that he may be executed with the death that is decreed for him; whence do I know that if you cannot execute him with that death, that you may execute him with any other death? From the verse: He that smote him shall surely be put to death, implying in any manner possible! — There it is different, because Scripture writes, He shall surely be put to death. Then why not derive this from it? Because the murderer and the avenging kinsman are two verses with the same object, and the teaching of such two verses does not extend to anything else.</p>	<p>תלמוד בבלי סנהדרין עב:ב</p> <p>תנו רבנן: + שמות כ"ב+ והכה - בכל אדם, ומת - בכל מיתה שאתה יכול להמיתו. בשלמא, והכה בכל אדם - איצטריך, סלקא דעתך אמינא: בעל הבית הוא דקים (להו) + מסורת השי"ס: ליה + דאין אדם מעמיד עצמו על ממונו, אבל אחר לא - קא משמע לן, דרודף הוא, ואפילו אחר נמי. אלא ומת בכל מיתה שאתה יכול להמיתו, למה לי? מרוצח נפקא, דתניא: + במדבר ל"ה+ מות יומת המכה רצח הוא, אין לי אלא במיתה האמורה בו, ומנין שאם אי אתה יכול להמיתו במיתה הכתובה בו שאתה רשאי להמיתו בכל מיתה שאתה יכול להמיתו - תלמוד לומר מות יומת, מכל מקום. - שאני התם דאמר קרא מות יומת. - וניגמר מיניה! - משום דהוה רוצח וגואל הדם שני כתובין הבאין כאחד, וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין.</p>
<p>4a. B. Sanhedrin 8:7</p> <p>The following must be saved [from sinning] even at the cost of their lives: <u>he who pursues after his neighbour to slay him</u>, [or] after a male [for pederasty]. [Or] after a betrothed maiden [to dishonour her]. But he who pursues after an animal [to abuse it]. Or would desecrate the Sabbath, or commit idolatry, must not be saved [from sinning] at the cost of his life</p> <p>4b. B. Sanhedrin 73a</p> <p>Our Rabbis taught: whence do we know that he who pursues after his neighbour to slay him must be saved [from sin] at the cost of his own life? From the verse, 'Thou shalt not stand by the blood of thy neighbour. (Lev. 19:16) But does it come to teach this? Is it not employed for the following [Baraita] that has been taught: Whence do we know that if a man sees his fellow drowning, mauled by beasts, or attacked by robbers, he is bound to save him? From the verse, 'Thou shalt not stand by the blood of thy neighbor! — That in truth is so. Then whence do we know that [the pursuer] must be saved at the cost of his own life? — It is inferred by an ad majus reasoning from a betrothed maiden. If a betrothed maiden, whom he wishes merely to</p>	<p>4. משנה סנהדרין ח משנה ז</p> <p>ואלו הן שמצילין אותן בנפשן הרודף אחר חברו להרגו אחר הזכור ואחר הנערה המאורסה אבל הרודף אחר בהמה והמחלל את השבת והעובד ע"ז אין מצילין אותן בנפשן:</p> <p>תלמוד בבלי סנהדרין עג:א</p> <p>מניין לרודף אחר חברו להרגו שניתן להצילו בנפשו - תלמוד לומר +ויקרא י"ט+ לא תעמד על דם רעך. והא להכי הוא דאתא? האי מיבעי ליה לכדתניא: מניין לרואה את חברו שהוא טובע בנהר, או חיה גוררתו, או לסטין באין עליו, שהוא חייב להצילו - תלמוד לומר לא תעמד על דם רעך. - אין הכי נמי. ואלא ניתן להצילו בנפשו מנלן? - אתיא בקל וחומר מנערה המאורסה, מה נערה המאורסה, שלא בא אלא לפוגמה - אמרה תורה ניתן להצילה בנפשו, רודף אחר חברו להרגו - על</p>

<p>dishonour, yet the Torah decreed that she may be saved by the life of her ravisher, how much more so does this hold good for one who pursues his neighbour to slay him. But can punishment be inflicted as a result of an ad majus conclusion? — The School of Rabbi taught, It is derived by analogy: For as when a man riseth against his neighbour, and slayeth him, even so in this matter (Deut 22:26). But what do we learn from this analogy of a murderer? [For the simile itself is superfluous, since the Torah explicitly states that the maiden is not punished. Hence it implies that a certain feature of the law of a murderer holds good here too, and vice versa.] Thus, this comes to throw light, and is itself illumined. [The verse shows that the case of a murderer throws light upon that of a betrothed maiden] The murderer is compared to a betrothed maiden; just as a betrothed maiden must be saved [from dishonour] at the cost of his [her violator's] life, so in the case of a murderer, he [the victim] must be saved at the cost of his [the attacker's] life. And whence do we know this of betrothed maiden? — As was taught by the School of R. Ishmael. For the School of R. Ishmael taught; [The betrothed damsel cried]; and there was none to save her, but, if there was a rescuer, he must save her by all possible means [including the death of her ravisher].</p>	<p>אחת כמה וכמה. - וכי עונשין מן הדין? - דבי רבי תנא: הקישא הוא, +דברים כ"ב+ כי כאשר יקום איש על רעהו ורצחו נפש, וכי מה למדנו מרוצח? מעתה, הרי זה בא ללמד ונמצא למד, מקיש רוצח לנערה המאורסה: מה נערה המאורסה ניתן להצילה בנפשו - אף רוצח ניתן להצילו בנפשו. ונערה מאורסה גופה מנלן - כדתנא דבי רבי ישמעאל. דתנא דבי רבי ישמעאל: +דברים כ"ב+ ואין מושיע לה, הא יש מושיע לה - בכל דבר שיכול להושיע. גופא: מנין לרואה את חברו שהוא טובע בנהר או חיה גוררתו או לסטין באין עליו שהוא חייב להצילו תלמוד לומר לא תעמד על דם רעך. והא מהכא נפקא? מהתם נפקא: אבדת גופו מניין - תלמוד לומר והשבתו לו! - אי מהתם הוה אמינא: הני מילי - בנפשיה, אבל מיטרח ומיגר אגורי - אימא לא, קא משמע לן.</p>
--	---

IV. Responsibility and Liability

<p>5. M. Bava Kama 2:6 <u>Man is always mu'ad</u> (automatically suspected as damage prone / foreseeable risk / dangerous offender) (whether [he acts] inadvertently or willfully)</p>	<p>5. משנה בבא קמא ב משנה ו אדם מועד לעולם בין שוגג בין מזיד בין ער בין ישן סימא את עין חברו ושבר את הכלים משלם נזק שלם:</p>
<p>6a. M. Bava Kama 6:4 If a man sent out something burning through a deaf mute, an idiot, or a minor [and damage resulted] <u>he would be exempt from the judgments of man, but liable in accordance with the judgments of heaven</u>. But if he sent [it] through a normal person, <u>the normal person would be liable</u>.</p>	<p>6. משנה בבא קמא ו משנה ד השולח את הבערה ביד חרש שוטה וקטן פטור בדיני אדם וחייב בדיני שמים שלח ביד פקח הפקח חייב</p>
<p>6b. B. Bava Kama 59b Resh Lakish said in the name of Hezekiah: The Mishnaic ruling holds good only where he handed over a [flickering] coal to [the deaf mute] who fanned it into flame, but if he handed over to him something already in flame he would be liable, the reason being that it was his acts that were the [immediate] cause. R. Johanan, however, said: Even where he handed something already in flame to him, he would still be exempt, the reason being that it was the handling of the deaf mute that caused the damage; he could therefore not be liable unless where he handed</p>	<p>תלמוד בבלי בבא קמא נט: ב אמר ר"ל משמיה דחזקיה: לא שנו אלא שמסר לו גחלת וליבה, אבל מסר לו שלהבת - חייב, מ"ט? מעשיו קא גרמו לו; ורבי יוחנן אמר: אפילו מסר לו שלהבת - פטור, מ"ט? צבתא דחרש גרמה לו, ולא מחייב עד שימסור לו גוּזָא, סלתא, שרגא, דהווא ודאי מעשה ידיה גרמו.</p>

<p>over to him tinder, shavings and a light, in which case it was certainly his act that was the immediate cause.</p>	
<p>7. M. Bava Kama 8:4 A deaf-mute, an idiot and a minor are awkward to deal with, as he who injures them is liable [to pay], whereas if they injure others they are exempt.</p>	<p>7. משנה בבא קמא ח משנה ד חרש שוטה וקטן פגיעתן רעה החובל בהן חייב והם שחבלו באחרים פטורין</p>
<p>8. M. Bava Kama 4:4 If an ox of an owner with unimpaired faculties gores an ox of a deaf-mute, an idiot or a minor, the owner is liable. Where, however, an ox of a deaf-mute, an idiot or a minor has gored an ox of an owner whose faculties are unimpaired, there is no liability. If an ox of a deaf-mute an idiot or a minor has gored, the court of law appoint a guardian, in whose presence witnesses will be able to testify [that the ox has gored so that it will eventually be declared mu'ad].</p>	<p>8. משנה בבא קמא ד משנה ד שור של פקח שנגח שור של חרש שוטה וקטן חייב ושל חרש שוטה וקטן שנגח שור של פקח פטור שור של חרש שוטה וקטן שנגח בית דין מעמידין להן אפוטרופוס ומעידין להן בפני אפוטרופוס נתפקח החרש נשתפה השוטה והגדיל הקטן חזר לתמותו דברי רבי מאיר רבי יוסי אומר הרי הוא בחזקתו שור האצטדין אינו חייב מיתה שנאמר (שמות כא) כי יגח ולא שיגחוהו:</p>
<p>9. B. Avoda Zara 15b And it has further been taught: <u>One should not sell them either weapons or accessories of weapons, nor should one grind any weapon for them, nor may one sell them either stocks or neck-chains or ropes, or iron chains</u> — neither to idolaters nor Cutheans. Now, what is the reason? Shall we say because they [Cutheans] are suspected of murder? But are they suspect, seeing we have just said that one may be alone with them! Hence it is only because he might sell it to an idolater. Should you, moreover, say that whereas a Cuthean will not repent an Israelite will repent? Surely R. Nahman said in the name of Rava b. Abbuha: <u>Just as it was said that it is forbidden to sell to an idolater, so is it forbidden to sell to an Israelite who is suspected of selling it to an idolater!</u> He [Rabbah] thereupon ran three parasangs [Persian miles] after the buyer [of his donkey to an Israelite who was suspected of selling to idolaters] (some say one parasang along a sand-mount) but failed to overtake him.</p> <p>R. Dimi b. Abba said: <u>Just as it is forbidden to sell to an idolater, so it is forbidden to sell to a robber who is an Israelite.</u> What are the circumstances? If he is suspected of murder, then it is quite plain; he is the same as an idolater! If [on the other hand] he has never committed murder, why not [sell them to him]? — It refers indeed to one who has not committed murder; <u>but we may be dealing here with a cowardly thief who is apt at times [when caught] to save himself [by committing murder].</u></p>	<p>9. תלמוד בבלי עבודה זרה טו:ב ועוד תניא: <u>אין מוכרין להם לא זיין ולא כלי זיין, ואין משחזיין להן את הזיין, ואין מוכרין להן לא סדן ולא קולרין, ולא כבלים ולא שלשלאות של ברזל, אחד עובד כוכבים ואחד כותי; מ"ט? אי נימא דחשידי אשפיכות דמים, ומי חשידי? האמרת: ומייחדין עמהן, אלא משום דאתי לזבונה לעובד כוכבים! וכי תימא: כותי לא עביד תשובה, ישראל עביד תשובה, והאמר רב נחמן אמר רבה בר אבוב: <u>כדרך שאמרו אסור למכור לעובד כוכבים, כך אסור למכור לישראל החשוד למכור לעובד כוכבים!</u> רהיט בתריה תלתא פרסי, וא"ד: פרסא בחלא, ולא אדרכיה.</u></p> <p>א"ר דימי בר אבא: <u>כדרך שאסור למכור לעובד כוכבים, אסור למכור ללסטים ישראל.</u> ה"ד? אי דחשיד דקטיל, פשיטא, היינו עובד כוכבים! ואי דלא קטיל, אמאי לא? לעולם דלא קטיל, והבי"ע - במשמוטא, דזימנין דעביד לאצולי נפשיה.</p>